

Zondag 21 februari 2016 -- Tweede zondag in de veertigdagentijd (C) paars

Overweging.

Als je aan mensen vraagt naar een hoogtepunt uit hun leven, dan hoor je vaak ervaringen als: toen onze kinderen geboren werden; onze huwelijksdag. Meer persoonlijke verhalen zijn ook mensen die ernstig ziek zijn geweest en weer beter werden. De dag dat ze bijv. weer naar huis mochten, ontslagen werden uit ziekenhuis of revalidatiekliniek kan zo'n hoogtepunt zijn. Of de dag van je eerste communie. Misschien wel een bepaald diploma behalen. Of een bijzondere prestatie leveren. Soms sta je misschien wel letterlijk op het hoogste trapje van een podium. Op die momenten straalt je.

Hoogtepunten in je leven kennen we waarschijnlijk allemaal wel. En ook het gevoel dat je dat wilt vasthouden. Dat het niet voorbij zou gaan. Maar we weten allemaal dat kinderen groot worden en dat je er soms ook zorgen en verdriet om kunt hebben. Dat een huwelijk na de eerste verliefdheid ook periodes van sleur of onbegrip kan kennen. En dat het leven van alledag soms door het alledaagse en gewone wat glans kan verliezen.

In het evangelie van vandaag gaat het ook daarover.

Jezus heeft in de voorgaande zinnen verteld wat er met hem zou gebeuren. Dat Hij zou moeten lijden en zelfs gedood kon worden. Dat zit zijn leerlingen dwars en ze piekeren er veel over. Dan neemt Jezus 3 van hen (Petrus, Johannes en Jakobus) mee een berg op om te bidden. Dat deed Hij wel vaker. In de stilte van de berg voelt Hij zich dicht bij God, en kan Hij zijn zorgen even kwijt.

Daar, boven op die berg, ontmoet Jezus in een visioen Mozes en Elia. Twee iconen in de Joodse traditie. Mozes, die zijn volk bevrijdde uit Egypte, het land van slavernij, die het volk 10 regels meegaf voor onderweg. En Elia die het volk bevrijdde van vreemde en onmenselijke goden. Jezus is een echte Jood, staat in de Joodse traditie en voelt zich met Mozes en Elia verwant. Hij wil zelf ook een bevrijder zijn. Iemand die mensen perspectief biedt voor de toekomst, een mooie wereld waarin ieder gelijkwaardig is en erbij hoort. Waar niemand meer vreemdeling is of ontheemd. Het straalt van Jezus af....

Van dat mooie perspectief, van dat visioen, dat vergezicht mogen de drie leerlingen alvast mee genieten. Het is zo mooi daar, dat Petrus er tenten wil bouwen, Petrus wil het visioen vast houden, maar dat kan niet, dat mag niet. Hij moet weer terug, de berg af. Jezus moet weer terug; het werk dat Hij is begonnen, moet worden afgemaakt. En ook de vrienden moeten mee terug, terug naar de werkelijkheid van alledag. En allen mogen ze ervaren dat zo'n hoogtepunt je wel kracht kan geven om door moeilijke momenten heen te komen. Gods stem was voor Jezus weer genoeg om door te gaan. Zijn vrienden mogen dat later ook ervaren. Maar vooreerst is het visioen nog een geheim dat te groot is om het al te begrijpen. Daarom kunnen ze er nog niet over praten....

Voor Abraham waren het de sterren aan de hemel, die symbool werden voor zijn geluk, een groot nageslacht; de bevrijding uit zijn kinderloosheid... Zo sloot God een verbond met hem.

Voor Jezus was het de ontmoeting met Mozes en Elia die hem bevestigde in zijn roeping en voor de 3 leerlingen was het de stem uit de hemel die zei: dit is mijn Zoon, de uitverkorene.

En wat houdt ons op de been? Wat zijn onze lichtpuntjes?

We leven in een tijd, die gekenmerkt door 'happinez', door een hang van mensen naar geluk. De reclames spiegelen je producten voor waar je zeker gelukkig van zult worden; en het lijkt wel of het verwachtingspatroon steeds meer gericht is op 'geluk' en het wegnemen van 'ongeluk'.

Natuurlijk moeten we ons dan ook de vraag stellen, wat we onder 'geluk' verstaan; wat maakt een mens gelukkig? is dat materieel bepaald: een nieuwe keuken; mooie kleren; grote vakantie? Of is mijn geluk ook gekoppeld aan het geluk van een ander? Kan ik zelf genieten als ik een ander gelukkig maak? Jezus ontmoeting met Mozes en Elia geeft al de richting aan: zijn bevrijdend optreden maakt veel mensen gelukkig: de lamme en de blinde; de vrouw bij de put die gezien wordt en aangesproken; de kinderen die weer meetellen; mensen die telkens weer opnieuw mogen beginnen....

En in onze tijd kunnen we dat nog even goed: ook onze manier van leven kan bevrijdend zijn, kan mensen gelukkig maken: een telefoontje of bezoekje op het juiste moment naar iemand in de put; een open deur hier in de koffiekamer voor asielzoekers; een opvangklas in de school; bezoekers aan zieken of eenzamen; een verjaardagskaart of een bemoedigend woord; een gesprek, een complimentje.....

Het maakt op een gegeven moment zelfs niet meer uit of je het nu geeft of ontvangt....; Het kan van je gezicht afstralen.....